

Prohlášení k jevům vyplývajícím z prvků soutěživosti

Církev adventistů sedmého dne a její organizace by chtěly objasnit svá stanoviska k soutěživosti a rivalitě a doporučit určitá pravidla, která se dotýkají soutěživosti. Záměrem těchto návrhů je dát směr a pravidla jednotlivým členům, sborům, konferencím a církevním organizacím podle toho, co nás učí Bible a jak nás vede Duch Svatý.

Boží plán

Ideálem je spolupráce a jednota v Boží církvi tak, jak ji popisuje Pavel v 1. Korintským 12:12-31, kde části církve symbolizované částmi těla spolupracují pro dobro celku. Je zde zřetelná účast a spolupráce členů bez známek rivality.

Budování charakteru je nejdůležitější práce, která byla lidským bytostem svěřena. Nikdy dříve ale nečelili mladí muži a ženy rizikům soutěživosti a rivality v takové míře jako dnes. V Božím plánu pro život se počítá s prostorem pro každého jedince. Každý má zdokonalovat své dary na nejvyšší možnou míru a věrnost v tomto počínání by měla být ctí každého jednotlivce. V Božím plánu není žádné místo pro sobeckost a rivalitu (E. G. Whiteová, *Výchova*, str. 225, 226).

Vyrovnaný přístup k životu

Adventisté věří, že člověk je bytost, jejíž duševní, duchovní a sociální potřeby jsou využity a provázány vzájemně. Jsou přesvědčeni o potřebě rozvoje celé osobnosti jedince v tom smyslu, že každé lidské tělo potřebuje i neustálé a dobře naplánované fyzické cvičení. Abychom naplnili tyto potřeby v minulém století, nabídli adventisté, kteří působil v oblasti zemědělství, lidem mnoho příležitostí pro fyzickou práci a budování kondice.

V dnešní době ale lidé pracují na přelidněných místech, kde jsou možnosti užitečné i rekreační fyzické činnosti omezeny. Přemístěním se ze zemědělských oblastí do městské společnosti se snížil požadavek na fyzickou aktivitu, zesílil tlak na člověka a odpočinkový čas se do značné míry omezil na sedavou a nečinnou zábavu jako poslech rádia a sledování televize a filmů. Abychom účinně kompenzovali tyto změny a přinesli rovnovážný přístup k fyzickým aktivitám, musíme je aplikovat ve všech křesťanských sborech, školách a institucích.

V jakémkoli sboru nebo školní instituci, kde uplatňují tělocvik jako součást výuky, jsou znát blahodárné důsledky tohoto konání za předpokladu, že zde převažují tyto ideály: spolupráce, pomoc, nesobecký a laskavý duch, hra pro radost a nikoliv pro podporu soutěživosti, a zachovávaní a praktikování těchto pravidel v reálném životě a ne pouze v teorii.

„Rekreace má naplnit svůj pravý význam, jímž je znovuoobnovení sil, má mít tendenci posílit a budovat“ (Výchova, 207). Potom nebude podněcovat sobectví, rivalitu, nepřátelství, sváry, touhu vládnout, libovat si v zábavě nebo nezdravém vzrušení. Zodpovědnost za dosažení těchto cílů převezme zdatný vedoucí.

Záměry a cíle církve

Všechny programy a činnosti by měly přispívat k rozvoji kristovského charakteru a účinného svědectví. Jejich vedoucí by si měli osvojit znalosti v následujících bodech:

1. Plný rozvoj křesťanské lásky a nesobecké služby druhým (1. Korintským 13)
2. Vzájemný respekt a společenství mezi věřícími tak, jak jsou popsány v představě částí těla církve (1. Korintským 12)
3. Osamostatnění se od sobecké rivality a rozvoj vyšší zkušenosti ve vzájemném počínání
4. Rozvoj zdravého těla, ducha a duše
5. Prostředky pro uplatnění celkového vztahu ke společnosti
6. Inspirace a nasměrování se k přijatelnému způsobu uctívání Boha
7. Povzbuzení jednotlivců k práci na dosažení toho nejlepšího, čeho jsou schopni čestným snažením
8. Probuzení ohromných lidských zdrojů církve k získávání duší pro Krista

Jakékoliv činnosti, které nezapadají do těchto základních cílů, církev odmítá.

Konkrétní situace

V souladu s předchozími vyjádřeními důvodů je doporučeno následující s cílem minimalizovat rivalitu jako nástroj motivace v rámci církve:

1. Neměli bychom podporovat vystavování se komerčním, velmi soutěživým aktivitám.
2. Měly by být vyhledávány uspokojivé alternativní aktivity, které předcházejí nezdravé soutěživosti.
3. V rozvoji stimulů jednotlivých aktivit, součinnosti a osobním rozvoji v práci pro církev by měl být program natolik strukturovaný, že se jednotlivci budou vázat spíše k podstatě konání než k systému, jehož součástí může být mezilidská, mezisborová a meziinstitucionální rivalita.
4. Pokud projevujeme uznání za úspěchy jednotlivce nebo skupiny, je důležité, abychom skrze tato ocenění spíše oslavili dary od Boha, než abychom pěstovali vyvyšování a velebení jednotlivců.
5. Programy a aktivity by měly být zorganizovány tak, aby zajistily alespoň nějaký prospěch každému, kdo se jich zúčastní a napomáhaly zachovat a budovat individualitu, identitu, osobnost a stálou odevzdanost Bohu. Každý účastník by měl obdržet nějaké ohodnocení. Každým tímto ohodnocením se vyvarujeme výstřednostem a extrémním rozdílům.
6. Při ohodnocování by se u každého hodnoceného měla vzít v úvahu snaha a efektivita práce pro Pána.
7. Statistické záznamy pojednávající o růstu počtu členů nebo finančních prostředků by měly být zveřejňovány za účelem povzbuzení k další dobré a usilovné práci a ne jako nástroje soupeřivých nálad, které by podporovaly výkonnost organizace.
8. Známkování ve školách má za úkol odrážet osobní růst a rozvoj osobnosti studenta a zvládnutí základních požadavků jeho zaměření spíše než relativní srovnávání žáka s jeho vrstevníky.
9. Jakákoliv aktivita, která omezuje možný úspěch, by měla být
 - a. přerušena nebo
 - b. dočasně omezena a uvedena do odpočinkového režimu nebo
 - c. v nevyhnutelném případě použita k rozpoznání základních dovedností potřebných pro získání určité profese, např. složení testů či naplnění požadavků za účelem získání studia na škole s vhodným zaměřením.

10. Stavba a rozšiřování církevních budov a zakládání církevních organizací se má konat v rozsahu odpovídajícím jejím potřebám a funkci s patřičným zohledněním dobrého vkusu, estetických požadavků a v duchu jednoduché krásné architektury. Veškeré pokusy o zvětšování budov, které vzbudí rivalitu sesterských institucí a sdružení budou označeny za neslučitelné s ideály Církve adventistů sedmého dne. „Nikdy bychom neměli spoléhat na uznání a postavení ze strany světa. Při zřizování institucí bychom se nikdy neměli snažit předstihnout světské instituce velikostí nebo nádherou. Nepředčíme je výstavbou majestátných budov či soupeřením ..., nýbrž projevoáním Kristova ducha mírnosti a pokory.“ (E. G. Whiteová: Svědectví pro církev, číslo 7)
11. Protože jsme si vědomi toho, že rivalita a sobecké postoje mohou mít původ v domově, učíme, že je nevyhnutelné, aby rodiče vychovávali a kultivovali své děti v atmosféře, která se vyhýbá vzorcům chování sobecké rivality tak, aby se jí ve svém pozdějším životě dokázali vyhnout.

Aktivity s prvky soutěživosti sponzorované církví

Neměli bychom si plést a přehodnocovat žebříčky dosažených úspěchů a určitý tlak vyplývající z jejich plnění s destruktivní rivalitou. Je součástí praxe, že ve všech odvětvích církevních aktivit mohou být standardy a laťky nastavené organizacemi a kontrolními výbory. Výše uvedené návody jsou předepsané k uplatňování následujících aktivit a programů církve, sdružení a institucí:

1. Kampaně
2. Soutěže: středoškolský pohár, akce Klubu Pathfinder, řečnictví, biblické kvízy, debaty
3. Rekreační zahrnující i atletické programy
4. Systémy známkování*
5. Stipendia, akademická uznání
6. Snaha o uplatnění
7. Design, styl a dimenze budov
8. Dosahování církevních cílů

Dohlížení na motivační programy

Protože osvědčené vedení je základem pro zavádění a řízení motivačních programů, jsou vhodná následující pozorování:

1. *Vedení.* Při výběru vedoucích pracovníků pro církevní programy musí být zdůrazněny následující kvalifikace:
 - a. Duchovnost, odevzdanost, zkušenost a schopnost organizace
 - b. Schopnost k vybudování respektu u studentů a ostatních vedoucích a udržování zdravé autority a disciplíny
 - c. Zavázání se smyslu a cílům popsaným v tomto prohlášení
 - d. Schopnost vyzývat a inspirovat k účasti na splnění cílů vyjádřených v tomto textu
 - e. Znalost a význam aktivit, do kterých jsou zapojováni – fyzických, duševních, duchovních a sociálních
2. *Dohled a kontrola.* Zkušenosti projevily potřebu přiměřeného dohledu a kontroly nad církevními aktivitami.
Provádění dohledu zahrnuje toto:

- a. Získávání a používání přijatelného vybavení a prostředků s vhodnými bezpečnostními opatřeními
- b. Převoz a cestování sborových skupin pod vedením zodpovědných vedoucích
- c. Zachovávání soboty tím, že se zdrží cestování za světskými aktivitami a, jak jen to je možné, i náboženskými aktivitami
- d. Pojištění zajišťující bezpečnost účastníků a jejich vybavení, a to včetně převozu
- e. Dohlížení na zdraví a bezpečnost skupiny zdržením se, pokud je to jen trochu možné, nočních přejezdů, nepravidelné stravy a nedostačujícího stavu ubytování

Organizované fyzické a rekreační aktivity

Cíle fyzických aktivit církve jsou:

- a. Zvýšit fyzickou odolnost a funkčnost těla zúčastněných
- b. Vypěstovat ovládání svalových partií jednotlivce v základních pohybech, celkové motorice těla a základních dovednostech v aktivitách, které se slučují s principy vyjádřenými v tomto prohlášení
- c. Eliminovat defekty, které se dají napravit a zlepšit tím celkovou fyzickou kondici člověka. To mohou být například správně navržené cvičební programy
- d. Dosáhnout duševního a intelektuálního rozvoje za použití strategie, rozhodování pod vhodným vedením a uspořádání myšlenek potřebných pro zdárný výkon
- e. Budovat charakter v oblastech sebedisciplíny, spolehnout se na vlastní schopnosti, kontroly emocí, respektu k právům ostatních a morálních a etických postojů založených na křesťanských ideálech
- f. Poskytnout řádné fyzické zkušenosti a prokázat schopnosti, které přispějí k sebeobjevení, emocionální stabilitě a spolupracujícím sociálním vztahům
- g. Vybudovat duchovní kvality a sociální vazby v mezilidských vztazích, což jsou rysy, které se ztotožňují s křesťanskou morálkou a etikou
- h. Osvojit si umění odpočívat, které má důležitou funkci v praktikování aktivit volného času po celý život
- i. Vybudovat znalost bezpečnosti a sebeobranu, které rozšíří možnosti sebeobranu i pomáhání ostatním v každodenním životě i v kritických situacích. Nicméně se musíme vyvarovat výcviku těch bojových umění a dalších fyzických aktivit, jejichž podstatou je agrese a soutěživost
- j. Vybudovat si povědomí o estetických hodnotách, které jsou pro fyzické a rekreační aktivity neodmyslitelné
- k. Podněcovat lásku k přírodě a uskutečňovat přínosy, kterých jsme schopni, vstříc ke šťastnějšímu a plnějšímu způsobu života
- l. Napomáhat rozvoji životní filozofie, která zahrnuje správné postoje a praxi s ohledem na péči o tělo. Tento vyvážený přístup k fyzickému, duševnímu, duchovnímu a sociálním vývoji může být a je podporovaný například následujícími aktivitami:
 1. Venkovní rekreace a aktivity v přírodě jako jsou plavání, jízda na kole, jezdeckví, lyžování, jízda na kanoích, gymnastika, zahradničení, pěší turistika, kempování, sbírání kamenů, potápění, speleologie a další podobné příklady rekreace
 2. Záliby jako je keramika, sochařství, automechanika, zemědělství, dřevařské a kožedělné práce a fotografování
 3. Formálně organizované a dobře vedené programy, které zaměstnají všechny, kteří se chtějí týmové spolupráce zúčastnit

Vnitřní a rekreační aktivity

Vnitřní znamená „mezi stěnami“ a takovéto aktivity jsou omezeny na jednotlivce určitého sboru, školy nebo instituce. Pokud jsou dobře vedeny, pak budují charakter, fyzickou zdatnost a skupinovou spolupráci. K dobrému výsledku, který plyne z organizovaného programu vnitřních a rekreačních aktivit jsou doporučeny následující cíle:

1. Měla by být vytvořena komise vedoucích a účastníků, která by organizovala a dohlížela na rekreační aktivity v mnoha sborech, školách nebo institucích.
2. Ředitelé fyzických aktivit by měli být srozuměni s potřebou vyváženého programu, který by měl zahrnovat krom sportovních i takové aktivity, jejichž původ nepramení z fyzické zdatnosti.
3. Správné klasifikování účastníků by mělo zohledňovat faktory jako fyzické rozměry, věk a dovednosti a měla by být vytvořena možnost podílení se na aktivitách pro všechny, kteří mají vůli se zúčastnit.
4. Měla by být věnována péče výběru adekvátního vybavení a možností tak, aby byla zajištěna ochrana zdraví a bezpečnost.
5. Nezbytné pro organizování fyzických aktivit je nasměrování účastníků a diváků na filozofii a články vystižené v tomto prohlášení.
6. Incidentům by mělo být v týmové a kolektivní rekreaci zabráněno a organizátoři by měli mít pod kontrolou celkovou přátelskou atmosféru a zdravého ducha při spoluúčasti.
7. Jednotky týmu by měly být průběžně střídány tak, aby bylo efektivně snižováno riziko rivality.

Školní sporty

Církev adventistů sedmého dne nesouhlasí s ligovými zápasy mezi školami (běžně známé jako univerzitní atletika) coby součástí výukového programu. Hlavními důvody pro tento postoj jsou tyto:

1. Pro tyto hry neodmyslitelný hazard se soutěživostí a rivalitou má potenciál se právě na tomto poli znásobovat v dalších akcích soustředěných kolem ligy a
2. časové, osobní a finanční závazky s tím spojené jsou často neúměrné počtu jednotlivců, kteří se mohou klánit zúčastnit.

Závěr

1. Křesťané by měli ke svému atletickému tělesnému zdokonalování přistupovat s co nejčistší motivací.
2. Příležitostná přátelská utkání a zápasy, které spojují instituce ve společenském duchu, se nepovažují za vnitřní nebo školní atletické zápasy, které byly popsány a vysvětleny výše.
3. Všichni lidé mají nadání – někteří více, někteří méně. Bůh očekává věrnost ve službě nezávislé na nadání a vložených investicích (Matouš 20:1-16). Přesto, že nadání jsou u každého různá, Bůh očekává, že každý použije to, čím byl obdarován v plné míře; bude mu dána odpovědnost podle jeho věrnosti. Písmo nám říká, „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království.“ (Koloským 3:23-24)

Toto prohlášení bylo odsouhlaseno a odhlasováno Výkonným výborem Církve adventistů sedmého dne na výročním sejití v Nairobi, Keni, dne 7. října 1988

*) Je známo, že mnoho vzdělávacích systémů a podpora získávání stále vyššího vzdělání je založeno na množství výborných známek při zkouškách, které jsou založené na principech soutěžení. Přijetí na profesně zaměřené a vysoké školy potřebné pro přípravu na určité zaměstnání je zpřístupněno těm, kteří vyniknou nad své vrstevníky ve zkouškách nebo tím, že dosáhnou lepšího známkování v navštěvovaných předmětech. Úspěch v těžko dostupných oborech může být zajištěn pouze výkonem, který bude převyšovat ostatní. Protože některá hlediska soutěživosti jsou pro moderní život neodmyslitelná, ryzí křesťan bude své podílení se na nich alespoň co nejvíce minimalizovat. Doufáme, že návody zde popsané budou napomáhat vymýcení sobecké rivality nebo nezdravé soutěživosti, které jsou zhoubné ve vývoji křesťanského charakteru.

Životní prostředí

Adventisté sedmého dne věří, že lidské pokolení bylo stvořeno k obrazu Božímu, tedy aby lidé reprezentovali Boha jako Jeho služebníci a aby odpovědně a plodně pečovali o životní prostředí.

Naneštěstí ale první místo v hospodaření s touto odpovědností zaujaly korupce a těžba. S rostoucí tendencí jsou muži i ženy zapojováni do megalomanských akcí, které ničí přírodní bohatství, což vyúsťuje v utrpení, zmatek v neustálosti vývoje klimatu a v hrozbu klimatických změn. Vědecké výzkumy musí stále pokračovat, ale z již nashromážděné evidence je jasné, že narůstající emise ničivých zplodin, zvětšování díry v ochranné ozonové vrstvě, masivní ničení jihoamerických i severoamerických lesů a příznačný skleníkový efekt, to vše přímo ohrožuje ekosystém této Země.

Tyto problémy jsou z velké části způsobeny lidským sobectvím a egocentrickou snahou těžít stále více a více, rostoucí nadprodukcí, neomezenou konzumací a vyčerpáním neobnovitelných zdrojů. Ekologická krize má své kořeny v lidské chamtivosti a odmítání dobrého a věrného správcovství stvoření.

Adventisté sedmého dne obhajují jednoduchý, udržitelný způsob života, kde se lidé nezaplétají do kola bezuzdného konzumu, získávání majetku a plýtvání. Voláme po respektu ke stvoření, zdrženlivosti ve využívání přírodních zdrojů, přehodnocení skutečných potřeb člověka a znovuoobnovení důstojnosti stvořeného života.

Toto prohlášení bylo odsouhlaseno a odhlasováno na Generální konferenci Administrativním výborem Církve adventistů sedmého dne (ADCOM) a vydáno Kanceláří prezidenta církve Roberta S. Folkenberga na shromáždění Generální konference v Utrechtu, Holandsko, ve dnech 29. června až 8. července roku 1995